

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΙΣΤΗ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

ΑΘΗΝΑ ΓΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

«Ένα χρόνο σχεδόν βίσταζε η σχέση τους. Κι' έπειτα τους χώρισε η Δώρα.

«Αλλά τι διαφορά από τη μιιά στην άλλη! Στην ομορφιά ίσως έδιναν τὰ χέρια στο χαρακτήρα όμως ήταν τὰ πιό αντίθετα κορίτσια. Η Κάκια είχε την άδωρα τρέλα, την εδθμιά, τη χαρά της ζωής· αλλά δεν ήταν καθόλου κι' έρωτική φύση, «πιστή στον έρωτα» σαν τη Δώρα. Τους φίλους της τους ήθελε μάλλον για συντροφιά, για διασκέδαση, για κουβέντα, για γέλια και, έννοείται, για συμφέρο. Αλλά τίποτα δεν αισθανόταν μαζί τους.

«Ήταν ψυχρή, τυπική, ώστε δεν τους κρατούσε κοντά της παρά μόνο η μεγάλη ομορφιά της κι' η έκτακτη φρεσκάδα της. Είδεμη κι' αυτοί προτιμούσαν να τη συναναστρέφονται, να κουβεντιάσουν, να γελοούν, να τραγουδούν στο πιάνο, να τρώνε, να πίνουν και νάναστατώνουν το σπίτι άπ' τὸ γλέντι.

«Έπειτο τὸ βράδυ όμως ὁ Νίκος ήθελε άγάπη. Έπρεπε, αισθανόταν την άνάγη, νάντικαταστήση τη Δώρα πὸν έχασε, με την Κάκια πὸν ξανάβρισκε.

«Η Κάκια είχε ὄλη τη διάθεση νὰ τὸν ευχαριστήση. Αλλά μήπως ήταν στο χέρι της; Και σὲ λίγο, ὁ κακόμοιρος ὁ Νίκος έβλεπε κι' άναγνωρίζε πὸς η Δώρα ήταν γι' αὐτὸν άναντικατάστατη!

«Δώρα και πάλι Δώρα!» συλλογιζόταν ὄσο κρατούσε στην άγκαλιά του την άλλη, την ψυχρή και την τυπική... «Ὅσο κι' άν δεν τὸν άγαπούσε τὸν τελευταίον καιρό, ὄσο κι' άν είχε άλλον, ὄσο κι' άν ικανοποιούσε τὸς πόθους της μ' ένα φίλο της καρδιάς, ἢ γυναίκα τὸν ήταν μαζί του χίλιες φορές θερμότερη από την Κάκια. Κι' αὐτὸς πάλι αισθανόταν τὸ φιλι της χίλιες φορές πιό ἠδονικό, γιατί την άγαπούσε κυρία, ἐνῶ την Κάκια αὐτὴ δεν την είχε άγαπήσει ποτέ παρά σὰ μιιά καλή κι' ευχάριστη φιληνάδα.

«Α, πολὺ άσχημα ἔκαμε νὰ πάη άπόψε νὰ τη βῆ! Οἱ ιδέες του διαμιάς άναποδογυρισθάν. Κι' ὅταν, άργά, περασιμένα μεσιάνυχτα, ἔφυγε από τὸ σπίτι της Βάθης γιὰ τὸ σπίτι του, ἔτρεχε σὸ δρόμο ἔτρεχε με την ἔλπιδα πὸς μπορούσε νάβρισκε ἐκεῖ τη Δώρα, νὰ τὸν περιμένη...

«Γιὰ φαντάσου, ἀλήθεια, νὰ ξαναγύριζε!...

«Και γιατί ὄχι; Η Δώρα ήταν πολὺ παράξενη. Προσάντων δεν τὸν λογάριάζε, δεν τὸν φοβόταν. Καθόλου ἀπίθανο λοιπόν, ἀφοῦ εἶδε πὸς δεν πῆγαινε ἢ δεν ἔστειλε νὰ την πάρη, νὰ ξαναγοῖσε μόνη της και νὰ τὸν περιμένε τώρα γιὰ νὰ τοῦ πῆ: «Ἐδῶ εἶμαι! Νίκο, σὲ παρακαλῶ, ἄφρησε τάστεια και συχώρισέ με. Δεν θὰ τὸ ξανακάνω, σὸυ ὀρκίζουμαι!» «Α, με πόση προθυμία θὰ τη συχωρούσε! Θὰ την ἔβριζε βέβαια, θάκανε πάλι πὸς θέλει νὰ τη διώξη, θὰ την ἔδερνε ἴσως, ἀλλά ὅστερα θὰ την ἔσφιγγε στην άγκαλιά του. Θέ μου! τι πόθο πὸν αισθανόταν τώρα νὰ την άγκαλιώση! Κι' ἔτρεχε σὸ δρόμο, ἔτρεχε...

«Μ' άν πῆγε ἢ Δώρα κι' ἢ μητέρα του, ὅστερο! άπ' ὄσα της είχε πει, δεν την δέχθηκε; Ἄν την είχε στείλει πίσω σὸ σπίτι της; «Α, μὰ θάταν άσυχώρητη ἢ Ζατοῦρανα άν είχε κάνει τέτοια κουταμάρα!... Θὰ την ἔσπῆζαυε μεμιάς και θὰ την ἔστειλε νὰ τοῦ φέρη άμέσως!

«Κι' ἔτρεχε σὸ δρόμο, ἔτρεχε, σὰ νάθελε νὰ προφτάση τη μητέρα του ζῦπνια και νὰ τη στείλη!...

«Ἐφτασε, άνοιξε με τὸ κλειδί του, μπῆκε, άνέβηκε... Τὸ σπίτι ὄλο κοιμόταν. Κι' ἢ μητέρα του άκόμα είχε πλαγιάσει ἢ σκέψη όμως, και κάποια άνησυχία με τὸ Νίκο, την κρατούσαν άγρυπνη.

— Μήπως ἦθε; τι ρώτησε εὐθύς.
— Ποιά; ἔκαμε ἄθελα ἢ Ζατοῦρανα.
«Η άπορία της, ἢ ἔκπληξη της, τὸν ἔκαμε νὰ συνελθῆ, νὰ ντραπῆ.
— Εἶπα δηλαδή μὴν ἐτόλμησε νὰ γυρίση... ψιθύρισε με ἄλλο ἕφος.
— Μὰ πὸς μπορούσε; ἀποκοιήθηκε ἢ μητέρα. «Υστερ' άπ' αὐτὸ... θάξε μούτρα!...
— Ἐξέρω κι' ἐγὼ; ἔκαμε ὁ Νίκος; ἔτσι ἀνήφιστη κι' ἀδιάντροπη πὸν εἶναι αὐτή... ὄλα νὰ τὰ περιμένη.
— «Α, ὄχι! εἶπε ἢ Ζατοῦρανα. Δεν πιστεύω νὰ τολμήσῃ ποτέ...

— Καλά. Μ' άν ἔρχόταν, ἐσὺ τί θάκανες;
— Θὰ την ἔδιωχνα! Ἡ... μὴν ἤθελες νὰ την κρατήσω;
— Αὐτὸ μοῦ ἔλειπε! φώναξε ὁ Νίκος. Αὐτὸ μοῦ ἔλειπε!
Και μπῆκε στην κάμαρά του νὰ πλαγιάση.— ὄχι ὅμως και νὰ κοιμηθῆ.

«Γιατί πὸν νὰ τὸν πάρη ἕννος ἐκεῖ μέσα, ὄσο ἔβλεπε, δίπλα σὸ δικὸ του, τὸ κρεβάτι της Δώρας στρωμένο κι' ἄδειο! Ἄδύνατο! Και φανταζόταν πὸς ποτέ, ποτέ πιά δεν θὰ γαληνευε νὰ κοιμηθῆ, ὄσο δεν θὰ γύριζε σέκεινο τὸ κρεβάτι κι' ἢ Δώρα!...

«Τὶ δυστυχισμένος πὸν ἦταν! Τὶ άνοησία πὸν είχε κάνει νὰ πάη νὰ βῆη την Κάκια, γιὰ νὰ ἰδῆ, γιὰ νὰ καταλάβῆ, πὸς δεν άγαπούσε παρά τη Δώρα!

«Ἄλλ' αὐτὸ δεν θὰ τὸβλεπε αἴριο, μεθαῦριο, και μ' ὄποιαν ἄλλη θὰ δοκίμαζε ν' άντικαταστήση τη γυναίκα του; Καλύτερα λοιπόν τὸ εἶδε άπόψε άμέσως! Καλύτερα πὸν άναγνωρίζε τόσο γρήγορα πὸς χωρίς τη Δώρα δεν μπορούσε πιά νὰ ζῆση! Ἡταν σὲ καιρὸ νὰ καιρῆ ὄ,τι ἔπρεπε.

«Αλλά τι ἔπρεπε νὰ καιρῆ;
Αὐτὸ συλλογιζόταν ὄλη νύχτα. Κι' ἔβρισκε πὸς δεν είχε ἄλλο, παρά νὰ της μνησῆ νὰ γυρίση σὸ σπίτι της. Ἡ νὰ πάη αὐτὸς, νὰ της καιρῆ σκηνη και σὸ τέλος τάχα, νὰ μετανοήση και νὰ τη συχωρέση.

«Ναί, ναί, καλύτερα ἔτσι. Θάσῃζε τουλάχιστο την άξιοπρέπεια του. Θὰ την ἔφερνε νὰ τοῦ ζητήση αὐτὴ συχώρηση, νὰ πέση στὰ πόδια του, νὰ τὸν παρακαλέση. Και ἢν καμιοῦσαν ὄικτο, μεγαλοφυγία και περιφρόνηση.

— «Δυστυχισμένη! θὰ της ἔλεγε. Σὲ λυπάμαι, γιατί άν σ' άφήσω τώρα, θὰ καταντήσεις μιὰ ἐλεεινή!... «Ἐλα, ἔλα, νὰ σὲ σώσω!... Κοίταξε όμως, ἄθλιο πλάσμα, μὴν ξαναχρίσης, γιατί ἄλλη φορά δεν γλυτώσεις; Δεν θὰ σὲ διώξω! θὰ σὲ σκοτώσω!»
Κι' ἐκείνη θὰ τοῦλεγε κλαίγοντας:

— «Ναί, Νίκο μου! πάρε με! ὄσω με! Κι' άν ξαναἰδῆς τὸ παραμυρὸ, νὰ με σκοτώσης!»
Τὶ ὄρατα!

«Θὰ την ἔπαιρνε, θὰ γύριζαν σὸ σπίτι τους, θὰ της ἔκανε άκόμα λίγο τὸ βράδυ κι' ἔπειτα... ἐκείνη πάλι ἢ ἴδια θὰ ἔσπεσε στην άγκαλιά του, θερμὴ περισσότερο παρά ποτέ, γιὰ νὰ τὸν ικανοποιήση, νὰ τὸν καιρῆ νὰ ξεχάση. Τὶ εὐτυχία!

Κι' ἴσως θάταν μιὰ εὐτυχία σταθερὴ πιά, αἰώνια. Γιατ' ἢ μεγαλοφυγία του θάκανε τη Δώρα νὰ τὸν ξαναγαπήση ἀληθινά, νὰ μετανοήση ἐλικρινῶς γιὰ την παρενοχλή της ἐκείνη, και νὰ μὴ ξαναγοῖση νὰ κοιτάξῃ οὔτε Εὐαγγελία οὔτε κανένα.

«Αγρυπνος ὄληνύχτα, ὁ Νίκος σηκώθηκε μόλις ἔξημέρωσε. Και σιγά-σιγά ντυνόταν γιὰ νὰ πάη. Ναί, θὰ πῆγαινε προῦ-προῦ, γιὰ νὰ τὸς ἔβρισκε κεῖ-πέρα ὄλους. Και τὸ γέρο-Πετρόπουλο, και τ' ἀδελφία της. Μπροστά τους θὰ της ἔκανε τη μεγάλη σκηνη. Και θὰ τὸς είχε μάρτυρες της και της συντριβῆς της.
«Ὡς πὸν νὰ ντυθῆ και νὰ πάη τὸ πρόγευμά του, ἢ ὄρα ἔγινε ἔπτα. Εἶχε σηκωθεί κι' ἢ Ζατοῦρανα, πὸν τὸν παρῴστεζε και τοῦ σιομιλοῦσε γιὰ τὰ χθεινά. Μιὰ στιγμὴ, σὰ νὰ μάντεψε κάτι, τὸν ρώτησε:

— Και πὸν θὰ πῆς τώρα;
— Ποῦ θές νὰ πάω; της ἀποκριθῆκε. Θὰ πάω νὰ φωνίσω! Νομίζεις πὸς δεν θὰ τρώμε, ἐπειδὴ ἔλειψε ἢ Δώρα; Ἐπειτα θὰ πάω στη δουλειά μου... ὄπως πάντα.
— Ναί, βέβαια... μὰ δεν εἶνε νωρίς;...
— Τι νωρίς εἶνε, ἔπτα και τέταρτο. Ἄλλες φορές βγαῖνο και νωρίτερα...

«Δεν τολμοῦσε άκόμα ὁ κακόμοιρος νὰ πῆ της μητέρας του πὸς πῆγαινε νὰ φέρη τη Δώρα. Ὑστερα θάβρισκε τρόπο γιὰ νὰ μαλάξῃ κι' αὐτήν...

«Πὸς τὸ μετάνιωνε όμως πὸν βιάστηκε νὰ της διηγηθῆ ὄλη την ιστορία! Καλύτερα νὰ της ἔλεγε χτες κανένα ψέμμα. Ἄραγε ἢ Δώρα θὰ τάχε πει κι' αὐτὴ στη μητέρα της; ἢ θὰ ἔπλεσε καμμιάν ἄλλη ιστορία, γιὰ νὰ δικαιολογήση μιὰ ρῆξη τάχα προσωρινή;
«Ὡ, βέβαια πὸν ἢ Δώρα, πιό φρονιμη, δεν θάχε πει λέξη γιὰ τὸν

«Ἐἶταρ αὐτὴ, ἢ Δώρα!...»

Ευαγγελάρη !

Και νά !
Τή στιγμή που ο Νίκος έπαινε το καπέλλο του νά φύγη, ένα άμιάζε σταμάτησε στη ξώπορτα. Και σε λίγο στη σάλα άκούστηκε ένα ήσυχο, πνιχτό λίγο και σά λαθραίο άνεβασιμα.

Η Δώρα χωρίς άλλο ! Άν ήταν άλλος, θά χτυπούσε το κουδούνι. Μ' αυτή θάνοιξε την ξώπορτα με το πασσαριού που είχε πάντα στο τσαντάκι της.

Ο Νίκος τινάχθηκε όλος από έναν παλμό και ψυχόρημα έτρεξε στο κεφαλόσκαλο.

Λίγο άκόμα και θά κατέβαινε τη σάλα, άνοίγοντας την άγκαλιά του...

Άλλά μπόρεσε νά κρατηθή. *Έπερτε ή Δώρα ; Αυτός έφρεπε νά βαστάξη τη θέση του. Κι' έστάθηκε κει, και πήρε μι άεκραση έπληκρη, άύστηρη, άγρια.

Νά τη !
— Τι θές έσύ έδώ ; της ειπε μόλις την ειδε μπροστά του.
— Ήρθα νά πάρω τά πράγματά μου ! τού άποκριθηκε άπότομα νά ξεκίνη, τραβώντας ίσια στο άπαρταμένο της.

Ο Νίκος την άκολουθήσε.
— Μπορούεις νά στειλής νά τά πάρης ; της ειπε.

— Μάλιστα, τού άποκριθηκε. Θά στειλώ νά τά πάρω. Δέν θά τά φορτωθώ στον όμο μου. Άλλά πρέπει πρώτα νά τά βρω και νά τά ξεχωρίσω...

— Κι' αυτό δέν τού κάναμε μεις ; Η φοβήθηκες μή σου κρατήσουμε τίποτα ;

— Σε παρακαλώ νά μάφήσης νά κάμω τη δουλειά μου. Δέν θά σου φράω τού σπιτι, άν ήρθα για μι' άρσιεταία φορά ! *Ορίστε μας !

Με φούοχα, με θυμό, έβγαλε τά γάντια της, τού έπανωφοράκι της, τού καπέλλο της,—τά ίδια, φουσιά, που φορούσε και χθές στο ραντεβού της,—και τά πέταξε στο ντιβάνι του μπουντουάρ, τού γνωστό μας ντιβάνι από την τελευταία σκηνή με τον Τάκη. Έκει

στον τοίχο, την ίδια θέση, ήταν πάντα ή μεγάλη φωτογραφία του Νίκου, εκείνη που είχ' έμποδίσει τότε τού άνοσιούρημα. Η Δώρα της έκοιξε μι άματιά περιφρονητική, με τον ίδιο τον άντρα της δέν τον κοιτάξε καθόλου...

Αυτός στεκόταν εκεί και παρακολουθούσε όλα της τά κινήματα. Είχε μπει μαζί της στο μπουντουάρι, άφου έγγυψε στη μητέρα του νά μην παρουσιασθή, νά μην άνακατευθή καθόλου. Και τώρα άπορούσε : Άλήθεια τάνανε αυτά ή Δώρα ; Ήθε μόνο και μόνο για νά διαλέξη και νά ξεχωρίση τά πράγματά της ; Η ήταν μι πρόφραση για νά γυρίση, με την έλπίδα πως θάπερτε κείνος και θά τη συχορούσε ; ...

Της άποκριθήκε :
— Νά φας τού σπιτι περισσότερο άπ' ό,τι τού έφαγες... είνε σά δύσκολο ! *Έπερτε όμως νά με άπαλλάξης από την παρουσία σου... Κι' ξεκίνη :

— Καλύτερα νά μ' άπαλλάξης έσύ από τη δική σου. Πήγαινε σε παρακαλώ από δω. Θά φωνάξω την ύπηρετρια νά με βοηθήση.
— *Α, με συχορείς ! ειπε ο Νίκος. Δέν θά φωνάξης κανένα ! Στο σπιτι δέν ξέρουν τίποτα άπ' αυτά. Ούτε θέλω νά μάθουν... Έμπερός ! *Άς πω κι' αυτό τού ποτηρι ! Θά σε βοηθήσω εγώ !

Κι' άφου έλειπε της πόρτα καλά, πέρασε στην χρεββατοκάμαρα,—ξέροουμε πως τά δυό έκείνα δωμάτια συχοινωνούσαν,—και τράβηξε από μι γωνιά κάτι άδειες βαλίτσες.

— Ορίστε, της ειπε, βάλε έδώ-μέσα τά μικροπράγματα και για τάλλα σου φέρνω τώρα τά μπαούλα από την άποθήκη.
— Καλά, τού άποκριθήκε, άφου έπιμένης τόσο...

— *Επιμένο ; ! Σε τί ;
— Νά με βοηθήσης.
— *Α ! ένοιμα πως έλεγες άν επιμένο νά χωρίσουμε...

— *Α, όχι, γι' αυτ' δέν λέω, δέν άπορώ πιά. Δέν μ' άγαπάς, δέν με συχορείς, τελείωσε. Εγώ πήρα άπόψε την άπόφραση μου... Τώρα, και νά με παρακαλέσης, δέν κάθουμαι.

— Τι άπόφραση πήρες ; μήπως νά πάρης τον κύριο Ευαγγελάρη ;
— Όψη ! μη μου άναφέρης πια αυτόν ! Τόν σιζήθηκα σάν τά κριμάτα μου !... Και νομίζεις πως θά ξανακάθουμαι ;

Χτες ήταν ή τελευταία φράσά...
Είχε άρχισει νά μαζεύη τά πράγματά της και μιλώντας, χωρίς νά κοιτάξη καθόλου τού Νίκου, νά τά πετά στις βαλίτσες. Φαινόταν όμως πως την έργασία αυτή δέν την έκανε σοβαρά, με τά σωστά της. Λές κι' ήταν βέβαιη πως ποτε δένθά γέμιζαν και ποτε δέν θάκλειναν για νά φύγουν οι βαλίτσες έκείνες. Έπρόσχε πολύ περισσότερο σε κείνα που έλεγε παρά σε κείνα που έκανε. Κι' έξαζολούθησε :

(Άκολουθεί)

(Άκολουθεί)

(Άκολουθεί)

(Άκολουθεί)

(Άκολουθεί)

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

A. Λ.

Φυσιογνωμία έλκυστική και έκτάκτως έφρασητική χάρις στην έξαιρετική εύφυα που την διαχοίνει. Η όμιλία της ένδιαφέρουσα, σπινθηρίζουσα, άβιαστη που όπως τόσο φεβνα χαρακτηρίζουν οι γάλλοι προκειμένου για την άσπραλαίαν έτοιμότητα της άπαντήσεως, ότι άρπάζει την μιλάδα έπάνω στο πήδημα, άν προσθήκη κανείς ότι ή εύφορία τού πνεύματος της συμβαδίζει με την εύφορία εύγενικών αισθημάτων θά καταλάβετε ότι πρόκειται περὶ έξαιρετικού άθηναϊκού τύπου. Είνε άφελεστάτη, και συμπαθητική άποφείγει τας πολύ κοσμικας συγκεντρώσεις. Άγαπά τού σπό, και την έκλεκτη συντροφία. Είνε κοιμορπάτη και συμμετρική σιλουέττα. Αι τουαλέτες της άνήζουν στην ότ εκόλ- της καλαισθησίας.

Η Μονταίν

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

— Η παρελθοσα έβδομάς ειχε έξαιρετικήν κοσμικήν κίνηση, δεξιώσεις, χοροί, γέμματα, μπριτζ, μασίτζες.

— Την παρελθοσαν Τρίτην τού πρώτον ντιν-ντινασάν στας αίθουσας τού ξενοδοχείου της Μεγάλης Βρετανίας.

— Ο διάκοσμος των αίθουσών ήτο όνειρωδώς καλαισθητός, τά διάφορα τραπέζια όφαιότατα διασκενασμένα με κόκκινα τριαντάφυλλα, τού σουπε θανάσιου και τά διάφορα συνεχώς προσφερομένα δωρα νουσιμώτατα.

— Μεταξύ των παρευρισκομένων κ. και κ. Κ. Γεωργιάδου πολύ εύμορρη με βερ-νιλ και περά όμοιόχρωμα κ. και κ. Ψιακή με βερ άμάντ, κ. και κ. Πετριότη γχοι άράν, κ. και κ. Π. Άποστολίδη βελούδο γρονα εν συνδιαμύ άσημένιας δαντέλλας, κ. Βούλγαρη με θανασίαν μαύρη τουαλέττα, κ. και κ. Σπ. Μεταξά με πράσινα κ. και κ. Μαλακίδη όράνς, κ. Κέντρον ρός, κ. Ριζάκη δαντελλένια τουαλέττα μώβ, κ. και κ. Ναομή με μαύρα, κ. και κ. Ζαλοζώστα με άσημένα όφαια τουαλέττα, κ. και κ. Αργυροπούλου κτηνη όράνς καλαισθητη τουαλέττα, κ. και κ. Θ. Φοτιάδη με μαύρα, κ. και κ. Στεφάνου λευκά και μαύρα τουά, κ. και κ. Γ. Μαζά με κομψη τουαλέττα μαύρη και άσημένα δαντέλλα κ. και κ. Μιχαλοπούλου ρός σομόν, κ. και κ. Οζονόμου βερ-πόμ, κ. και κ. Δ. Ήλιόσκου βερ-άμάντ και άσημένα, κ. και κ. Μπότση λευκή και άρ-όρη έφρερον κομψη τουαλέττα ρός-μώβ, κ. και κ. Β. Μελά μαύρη βελουδένια τουαλέττα, κ. και κ. Δούμα με λευκά.

— Και οι κ. κ. Κ. Μελάς, Άθανασίου, Γ. Μαζάς, Δ. Ήλιόσκου, Μαλακίδης, Ζαλοζώστας, Κάρταλης, Σακελαίδης, Π. Μελάς, Παλαδηγιότου.

— Την παρελθοσαν Παρασκευή μουσιόν άπογευμα παρά τή κ. και τή κ. Δ. Λορέδου. *Έπαιξε πιάνο ο κ. Μπουζούφ, ή κ. Γ. Γρουπάρη άπήγγειλε με την χαρακτηρίζουσαν αυτήν έξαιρετικήν τέχνην, ή κ. Στ. Πεσματζόγλου έτραγοδήσε έπίδειξασα φωνήν γλυκειά και τέμπρο συμπαθέστατον.

— Την παρελθοσαν Δευτέρα δεξιώσεις παρά τή κ. και τή κ. Γ. Μαζά.

— Διαχοίναν κ. Καφαντάρη τουαλέττα θανασία ζορζέτ ροζέ, Τακ. Νεγροπόνη, κ. και κ. Θεολόγη, κ. και κ. Γιο. Παπά, κ. και κ. Φοστροπούλου, κ. και κ. Βλαχοπούλου, κ. και κ. Γ. Γεωργαντά όφαιότατη, με τουαλέττα μπρογτώ κ. Άλεξανδρή κομψη τουαλέττα μαύρη, κ. Άβέρωφ, κ. και κ. Βλ. Μπένση, κ. και κ. Ν. Μαζά, κ. και κ. Φραντζή, κ. και κ. Κ. Δούσιου, κ. και κ. Πετροπούλου, κ. και κ. Ρούση, κ. και κ. Μαρινοπούλου κοιμορπάτη με τέ-ντε-νέγκο, κ. Φωφώ Λυμπεράδη έμυρμηγ παστέλ με τουαλέττα σε άπόφρωση άφρου βυσσίνου, κ. και κ. Κωνσταντίδη κ. ά.

— Προχθές δεξιώσεις παρά τή κ. και τή κ. Σ. Μεταξά παρευρέθησαν κ. και κ. Καλινούκη, κ. και κ. Παπάου, κ. και κ. Φοτιάδη, κ. και κ. Γεωργιάδου, κ. και κ. Λαδοπούλου, κ. και κ. Στ. Πεσματζόγλου, κ. και κ. Τρικούπη, κ. και κ. Γ. Μαζά, κ. Φώφη Μεταξά, κ. και κ. Κασιώτου, κ. Κάρταλη, κ. και κ. Ψιακή, κ. και κ. Γέροντα, κ. Γ. Άβέρωφ, κ. Φο. Θεοχάρη, κ. Είρ. Πεσματζόγλου.

Η Μονταίν

ΑΓΟΡΑΣΤΕ ΟΛΟΙ ΤΗΝ

«ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ» ΤΟΥ ΣΑΒΒΑΤΟΥ

ΠΛΗΘΩΡΑ ΘΑΥΜΑΣΙΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ ΚΑΙ ΕΚΛΕΚΤΗΣ ΥΛΗΣ

Μεταξύ των περιεχομένων της : «Τά έγκλήματα των Όσμανιδών», «Η γελοιογραφία τού Ναπολέοντος», «Η τραγική ιστορία τού Λουδοβίκου ΧΥΠ», «Η μαγική σφουρίστρα» διήγημα τού Άλεξάνδρου Δουμά, «Τό έγκλημα τού Λοχαγού», «Ο Άνδρισμός τού Μπαντελαίρ», «Τά τελευταία βήματα», «Η Τέλεμα γυναικά» και πλήθος άλλο έκλεκτών διηγημάτων, ιστορικών κοιμορπιών, περιγραφών, ποιημάτων κλπ.κλπ.